

Vrah se po letech vrací.
A jde po tobě...

KOŘIŠT

Paul Finch

KOŘIŠT

Paul Finch

2019

Copyright © Paul Finch 2015
Translation © 2019 by Zuzana Pernicová

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu HUNTED,
vydaného nakladatelstvím HarperCollinsPublishers, Londýn 2015,
přeložila Zuzana Pernicová
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redakce: Hana Pernicová
Korektura: Iveta Muchová a Milena Nečadová
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Markéta Mandlíková
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v červnu 2019

ISBN 978-80-7498-327-6

*Pro mou úžasnou ženu Catherine,
jejíž nesobecká, neochvějná podpora je základem,
na kterém jsem si vybudoval kariéru.*

1. KAPITOLA

Dazzer a Deggsy na všechny zvysoka kašlali. Nebo to aspoň tvrdili, když se na pařbách vytahovali před kamarády nebo když je chytili poldové a snažili se v nich probudit výčitky svědomí.

Prostě dělali to, co dělali. Neubližovali lidem naschvál, ale když se jim někdo připlctl do cesty, měl prostě pech. Kradli auta pro zábavu. Bylo to jejich hobby. A chystali se je krást dál, protože to prostě byla bezvadná sranda. Nenechají si ji kazit, a jestli někoho vytočí, že mu z jeho plechového miláčka udělali hromadu šrotu, tak co? Dazzerovi a Deggsymu to bylo šumafuk.

Dnešní večer se zdál zvlášť příhodný.

Nijak extra nemrzlo, což byla škoda. I když to Dazzerovi a Deggsymu hlava nebrala, našli se pitomci, co vylezli ven, a když uviděli trošku náledí a sem tam nějakou sněhovou vločku, nechali pět minut běžet motor s klíčky zastrčenými v zapalování a vrátili se domů na čaj. To pak stačilo hupsnout za volant a odsvištět. No ale dneska byla aspoň mlha a lezavo, a navíc se teď koncem ledna brzy stmívalo, takže se venku nebude poflakovat moc lidí, co by jim kazili zábavu.

Ne že by lidi měli sklony kazit Dazzerovi a Deggsymu zábavu.

Ten první byl na svůj věk vysoký, asi metr osmdesát, a pořádná vazba. Blond vlasy nosil na temeni úhledně ulíznuté a kolem dokola sestříhané na kratičkého ježka. Nebýt akné, vypadal by se svými hrubými rysy na osmnáct, devatenáct, možná i na dvacet – a ne na svých skutečných šestnáct. Dneska vás ovšem klidně zmlátí do bezvědomí i šestnáctiletý kluk, když si troufnete křivě se na něj podívat. Dazzerův parťák, Deggsy, na svůj věk vypadal spíš, i když ve zkaženosti za Dazzerem nijak nezaostával. Byl menší a hubenější, měl špičatý obličej a byl hrdým vlastníkem nedomrlého kníru. Mastnou černou kštici obvykle schovával pod starou špinavou kšiltovkou, na které dávno odřeně logo nahradila písmena načmáraná oranžovým zvyrazňovačem. Hlásala: *Naser si*.

Dohromady se zmohli s bídou na nějakých třicet let životních zkušeností, ale přesto si už stihli osvojit arogantní houpavou chůzi a bojechtivý výraz světáků, kteří se vyznají a vůbec nepochybují, že jim svět dluží všechno, co si pro sebe urvou.

Kolem deváté zmerčili první terč – hatchback Volkswagen, který si o pozornost přímo koledoval. Podle poznávací značky byl starý a i na pohled byl v dezolátním stavu, špinavý, s prorezivělými blatníky a karosérií plnou promáčklin, ale jinak ve všem vyhovoval.

Drahý bourák se dneska skoro nedá ukrást. Špičkové modely se staly výhradní doménou zločineckých profíků, kteří vydělávají majlant na tom, že je šlohnou a obratem prodají. Když se chcete prostě jen pobavit, musíte se spokojit se zbožím nižší kvality. Ale má to i svoje výhody, protože když zasviníte ulice nějakým tím šrotem, poldové ho sice odtáhnou, ale vyšetřování většinou nechají plavat. A tenhle starý volkswagen navíc stál na šikovném místě, kam nedosáhnou záběry pouličních kamer. Dazzer a Deggsy si dali práci, aby si taková slepá místa vytipovali.

Pozorovali vůz zpoza rohu a rozhlíželi se, jestli někde nezahlédnou pohyb, ale mdlý svit osamělé sodíkové lampy zachycoval jen odhozenou plechovku od piva a pár cárů papíru třepotajících se ve slabém větru.

Přesto vyčkávali. Na tomhle fleku se jim už několikrát dařilo – byla to úzká ulička mezi vysokou cihlovou zdí a zadními trakty starých obchodů. Končila třemi betonovými patníky. V noci tu bývalo liduprázdno; v domech nad obchody nikdo nebydlel a dokonce i ve vlídnějších obdobích, než je lednová slota, tu vládla tma a špína. Ale ta šikovná příležitost tolik bila do očí, že se Dazzer a Deggsy chovali obezřetněji než jindy. Už jen proto, že se tady auta kradla i dřív, působil ten zaparkovaný vůz divně. Copak se lidi jakživa nepoučí? Možná že ne. Ale kdoví, jestli za tím není něco víc. Krámy byly v žalostném stavu; přes den jich fungovalo jen pár, na většině ostatních visela cedule *K pronajmutí* a některé byly dokonce zabeďněné, jako by je nájemci zrovna vyklidili. Zaplat' pánbůh za hospodářskou recesi.

Dazzer a Deggsy se odhodlali přistoupit k akci. Kráčeli nebojácně, ale opatrně, připraveni okamžitě zareagovat na jakýkoli zvuk – ale neozval se žádný výkřik a ze setmělých vchodů nikdo nevyšel.

Volkswagen byl samozřejmě zamčený, ale Deggsy měl s sebou šroubovák a otevřít dvířka u řidiče mu netrvalo ani pět vteřin. Alarm se nerozhoukal, přesně jak u takové kraksny předpokládali; byla to další výhoda okrádání chudších. S tlumeným hihňáním naskočili dovnitř, načež zjistili, že sloupek řízení se stal obětí útoku už někdy dřív – pohromadě ho držela stříbrná izolační páska. Pár šmiknutí Dazzerovým nožem a dostali se, kam potřebovali. Dokonce i potmě a v rukavicích zručně spojili drátky.

Motor naskočil. Rozchechtali se a šlápli na plyn.

Dneska byla s řízením řada na Dazzerovi a Deggsy se vezl, ale vyšlo to nastejno – jakmile se ocitli za volantem, řídili jeden

i druhý jako šílenci. Bezhlavě se hnali ulicemi, vybírali zatáčky smykem, až pneumatiky kvílely, na křižovatkách ignorovali červenou i stopku. Kolize s jinými účastníky silničního provozu se nekonaly; v protisměru skoro nic nejelo. Pomocí ruční brzdy vybrali po dvou kolech zatáčku na jindy hodně rušné křižovatce, až je zahalil smrad spálené gumy. Znova dupli na plyn a ujížděli po A246 ven z města. Nádrž měli do půlky plnou a před sebou silnici rovnou jako pravítko. Třeba dojedou až do Guildfordu a tam si ukradnou jiné auto na cestu domů. Momentálně si jízdu naplno užívali. Zpátky to vezmou jinudy, postaví do pozoru pár sídlišť a ohoblují barvu z kdejakého luxusního fára, které majitel nemoudře nechá na ráně.

Před nimi se náhle vyloupl rozkopaný úsek vozovky. Dazzer zavýskal, prosvítl jím s volkswagenem plnou rychlostí a katapultoval dopravní kužely na všechny strany; jeden prolétl arkýřovým oknem domu u silnice a vysypal sklo. Skosili ještě dopravní značku „Držte se vlevo“ a sadu přenosných reflektorů, od kterých při dopadu vybuchovaly gejzíry jisker.

Asfalt před nimi ubíhal do dálky. Řítily se stotřicítkou, stopadesátkou, skoro stošedesátkou a nechávali se unést svou vlastní odvahou; soustředili se výlučně na světelný tunel, který před nimi otvíraly čelní reflektory. Když se ocitnete v takovém stavu myslí, padnou všechny zábrany. Z euforie pohrdající smrtí mohlo ty dva vytrhnout jen něco naprosto nečekaného – a přesně to se stalo přibližně po sedmi minutách jejich úplně poslední jízdy v kradeném autě.

Kus za městem škrtil ve stopětatřicítce o obrubník. To by samo o sobě nebyl problém, jenže Deggsym, který zrovna vytáhl z kapsy bundy mobil, aby si jejich nejnovější eskapádu na filmoval, to smýklo tak prudce, že mu telefon upadl.

„Do prdele!“ zanadával a šátral po něm. Chvilku ho nemohl nahmatat – na podlážce se povalovala spousta odpadků –, a tak si pomocí zubů stáhl rukavici a zalovil pod sedadlem holou ru-

kou. Tentokrát přístroj našel, ale když zvedl ruku, zjistil, že našel ještě něco dalšího.

Přichytilo se mu to k zápěstí. V první chvíli si myslel, že se asi otřel o nějaké staré boty a upatlal se krémem nebo barvou. Ale kdeže. Vzápětí ucítil na zápěstí váhu a nepříjemné škrábání v místech, kde se ho to zřejmě drželo. Ještě pořád si neuvědomoval, co to je, dokonce ani když si zvedl ruku blíž k obličejí — ale nebylo divu, protože Deggsy do té doby viděl štíry jenom v televizi. A ani v televizi nikdy neviděl štíra s tak světlým a lesklým krunýřem, jako měl tenhle — v zákmitech světla pouličních lamp se blýskal jako vyleštěná kůže. Od hlavy ke špičce ocasu měřil přinejmenším dvacet centimetrů a ocas měl bojovně stočený. Klepítka, která si velikostí nezadala s krabími, zvedal v obranném gestu.

To nemůže být pravda, pomyslel si Deggsy jako ve snu.

Není to hračka? Určitě je to hračka.

Jenže pak ho štír bodl.

Deggsy zpočátku vnímal spíš šok než bolest, i když to bylo, jako by mu někdo zapíchl do masa rozžhavený napínáček. Jenže bolest kvapem rostla; ruka mu napřed zmrtvěla chladem a vzápětí ji naplnil spalující oheň a dál se rozhořival — až se Deggsy hystericky rozječel. Setřepal tu osminohou přišernost zpátky na zem, jenže to už sebou na sedadle mlátil a svíjel se s ústy plnými pěny. Pokoušel se rozepnout bezpečnostní pás, který ho najednou hrozně škrtil. Dazzerovi připadalo, že kámoš dělá tyátr, a okřikoval ho, ať mu nepřekáží při řízení.

Jenže vtom mu něco přistálo na rameni.

I když sebou vůz divoce smýkal, pomaloučku, trpělivě se to spouštělo na hedvábném vlákně, a když se k tomu otočil, napjalo se to a chňaplo ho to, jako by ho sevřela ruka. V halucinogenním míhání pouličních světel letmo zahlédl nápadné tygrovité pruhování a démonické složené oči, které na něj zblízka zíraly.

Kousnutí do krku ho zasáhlo jako úder pěstí.

Celé tělo se mu zkroutilo v křeči a bezděčně sešlápl plynový pedál až k podlaze. Poraněné místo vzápětí znecitlivělo, ale všude jinde jím projížděly výšlehy palčivé bolesti.

Ani jeden z mladíků si nevšiml, že auto vyjíždí na násep. Motor vyl, od pneumatik se kouřilo a kolem se rozlétávaly vyrvané drny. Nahoře vůz prorazil dřevěný lačkový plot a skutálel se dolů křovím; po sérii kotrmelců přistál koly vzhůru na hluboko zaříznuté venkovské silničce.

Nadlouho se rozhostilo skoro úplné ticho; ozývaly se jen občasné steny zkrouceného kovu a prasklinami v pomáčkané karosérii syčivě unikala pára.

O dvou otřesených postavách uvnitř se dalo jen stěžít říct, že jsou naživu, přestože ještě dýchaly – byly polámané, potlučené a zakrvácené a navíc paralyzované křečí. Vnímaly okolí, ale nedokázaly vzdorovat, když se z koutů a štěrbin vyplazili miniaturní tvorové vypuzení havárií a rozběhli se po jejich zubožených teplých tělech. Deggsy měl nadobro ztuhlou čelist; když se k němu zase přidružil ten světlý štír a pomalu se po něm sunul na článkovaných nožkách, nezmohl se na hlasitý protest, dokonce ani na zamumlání nebo neartikulovaný řev. Štír se mu nakonec uvelebil na obličejí a zdálo se, že soustředěně uvažuje. Pak ho popadl jedním klepetem za nos a druhým za levé ucho, zase vztyčil ocas – a zabodl mu jedový osten hluboko do vytřeštěné oční bulvy.

2. KAPITOLA

Heck vyběhl z kebabárny s nedojedeným kebabem v jedné ruce a kolou v druhé. Rozhoukaly se klaksony a z druhého konce ulice se přiřítíl Dave Jowitt v nezaměnitelném kaštanově hnědém Vauxhallu Astra. Bez ohledu na hustou večerní dopravu otočil smykem do protisměru a zabrzdil u chodníku. Heck si nacpal do pusy zbytek chleba s jehněčím, naposledy si lokl koly, odhodil prázdné obaly do koše a naskočil dopředu.

„Dává už Grinton dohromady zatýkáci tým?“ zeptal se.

„Zrovna teď.“ Jowitt mu hodil do klína štos dokumentů a dupl na plyn. I když na střeše astry modře blikal maják, ostatní řidiči začali znova troubit. „Máme s nimi spicha ve Svatoanenským ústředí.“

Heck přikývl a přitom se probíral úředními papíry nottinghamské policie. Vzkaz, který mu Jowitt před okamžikem poslal, sestával z dvanácti slov, ale pro Hecka to bylo nejdůležitějších dvanáct slov za hodně dlouhou dobu:

Hucknallská vražda odpovídá Vrahovi babiček

Hlavní podezřelý: Jimmy Hood

Místo pobytu ZNÁMO

Heck, neboli detektiv seržant Mark Heckenburg, jak zněla jeho oficiální hodnost v Národním kriminálním útvaru, pocítil nával vzrušení. Rozsvítil stropní světlo a zabral se do dokumentů. Dokonce i teď, po sedmnácti letech vyšetřování zločinů, se mu zdálo neuvěřitelné, že se případ, který vzdoroval veškerým analýzám a umíněně se vlekl řadu úmorných, frustrujících měsíců, zničehonic takhle rozlouskne sám.

„Kdo je Jimmy Hood?“ zeptal se.

„Ztělesněná noční můra,“ opáčil Jowitt.

Heck znal Jowitta jenom z tohoto pátrání, ale od první chvíle si navzájem sedli a vydrželo jim to. Dave Jowitt byl zdejší rodák – elegantní a neuvěřitelně pohledný černoch. Ve třiceti byl na detektiva inspektora trochu mladý, ale co mu chybělo na zkušenosti, vynahrazoval chytrou hlavou a bystrozrakem. Po několika měsících stresujícího intenzivního vyšetřování sice začínal i jemu docházet elán, ale dneska večer byl zpátky ve formě. S rozepnutým límečkem košile a kravatou na půl žerdi se svižně proplétal dopravním zmatkem.

„Prožil v Hucknallu dětství,“ dodal. „Ale už tenkrát trávil fůru času pod zámkem.“

„A teď zrovna tak,“ řekl Heck. „Podle toho, co tady čtu, ho z Roundhallu pustili teprve před šesti měsíci.“

„Jo, a co z toho pro nás plyne?“

Heck ani nepotřeboval odpovídat. Roundhall byla věznice s nízkou ostrahou ve West Midlands. Podle dokumentů, které zrovna studoval, si tam Jimmy Hood – toho času pětatřicetiletý – odkroutil rok a půl a nedávno ho propustili na podmínku. Předtím ale pobýval ve věznici v Durhamu, kde si odpykával čtrnáct let za loupež a znásilnění. Jako by nestačilo, že ho se současným případem spojují detaily jeho někdejších zločinů, i ten poslední půlrok, který strávil na svobodě, dokonale odpovídal době řádění takzvaného Vraha babiček.

„Byl rváč a rváčem zůstal,“ poznamenal Jowitt. „Už v sedmnácti měřil metr devadesát a byl vazba. Naháněl hrůzu všem svým známým. Jednou ho zatkli za to, že hodil do míchačky na beton kotě. Potom vedl útok party pubertáků na stavenišťě, kde předtím dostali vynadáno, že kradou stavbařům nářadí – ztloukli dva zedníky cihlami do bezvědomí. Jeden musel na plastiku obličej. Za tohle už Hood skončil v base.“

Na policejních snímcích měl Hood štrapaté černé vlasy, které mu visely do širokého vousatého obličej se zpřelámaným nosem, a znepokojivě se podobal digitálnímu policejnímu portrétu zveřejněnému před několika dny. Heck z papírů vyčetl, že od svých dvanácti stál v čele pouličního gangu, který měl v Hucknallu prsty v řadě vážných zločinů. Se sexuálními delikty, obvykle během vloupaček, ale Hood začal až o několik let později.

„Takže vyšel z basy a hned navázal, kde přestal?“ nadhodil Heck.

„Až na to, že tentokrát oběti zabíjí,“ řekl Jowitt.

Heckovi to nepřipadalo bůhvíjak neobvyklé. Někteří zločinci jsou prostě nenapravitelní. Jsou tak odhodláni vést svůj způsob života, že berou uvěznění – dokonce i dlouhodobé – jako riziko povolání. Znal hodně uvězněných pachatelů, kteří využili pobyt za mřížemi k tomu, aby si vylepšili fyzičku v posilovně a naučili se nejnovější zločinecké metody, přitom se v nich nahromadil mohutný přetlak a po propuštění vybuchl zničující silou. Uměl si snadno představit, že to nějak podobně bylo i s Jimmym Hoodem, a nasvědčovaly tomu i důkazy. Všechny čtyři oběti nedávných vražd byly staré ženy, které žily osaměle. A ke starým ženám patřila i většina Hoodových obětí z teenagerských časů. Příčinou smrti ve všech nedávných případech bylo ubití tupým předmětem, kterému předcházelo znásilnění. Zamlada Hood svoje oběti taky napřed pohlavně zneužil a pak je ztloukl.

„Divím se, že nás na něj neupozornili, když se poprvé neukázal u probačního úředníka,“ poznamenal Heck.

Jowitt s rukama na volantu pokrčil rameny. „Po bitvě je každý generálem, kámo.“

„Asi jo.“ Heck během své policejní dráhy zažil hodně situací, kdy by se mu bývala hodila křišťálová koule.

Dneska vděčili za průlom bystrému civilistovi.

Ke čtyřem vraždám během vloupání, které oficiálně vyšetřovali, došlo ve Svatoanenské čtvrti východně od centra Nottinghamu. Byla to zbídačelá, přelidněná oblast, která trpěla extrémně vysokou kriminalitou. Získali jediný pachatelův popis: robustní vousatý chlap v odřeném flaušovém kabátě a staré teplákové soupravě, na kterém bylo znát, že se koupá a převléká jednou za uherský rok, takže zřejmě bydlí někde pod mostem. Včera ovšem došlo k páté vraždě – sice v Hucknallu, kousek severně od města, ale všemi podrobnostmi se shodovala s těmi svatoanenskými. Pachatele nikdo neviděl, ale dneska dopoledne jeden obyvatel Hucknallu, který si z minulosti dobře pamatoval Jimmyho Hooda i jeho zločiny, ohlásil, že ho krátce po vraždě zahlédl u autobusového nádraží, jak se láduje hranolkou. Pod flaušovým kabátem měl starou teplákovku, a i když neměl plnovous, čerstvé škrábance od žiletky prozrazovaly, že se oholil teprve nedávno.

„Zašívá se u nějakého Alana Devlina?“ přečetl Heck z papírů.

„Přínejmenším občas asi jo,“ přitakal Jowitt. „Co ty na to?“

„No... že známe místo Hoodova pobytu, bych netvrdil. Ale pro začátek je to sakra dobrý.“

Alan Devlin, který to během dospívání táhl s Hoodovým gangem a nastřádal si sáhodlouhý rejstřík trestů, teď bydlel v obecním bytě ve Svatoanenské čtvrti. O žádném jiném Hoodově kumpánovi poblíž nottinghamského centra policie nevěděla. Že Devlin bydlí tak blízko míst nedávných vražd, byla náhoda příliš velká na to, aby ji ignorovali.

„Co o tom Devlinovi víme?“ zeptal se Heck. „Myslím něco navíc, co není v papírech.“

„Zdá se, že dneska už v ničem nejede. Zato jeho syn Wayne je kapánek pochybná existence.“

„V čem pochybná?“

„Prostě grázlík. Rvačky na fotbale, drogy, šlapky, loupežné přepadení.“

„Loupežné přepadení?“

„Zkopal jinýho kluka a šlohnul mu kolo. Před několika lety.“

„Jak to tak vypadá, jablko nespadlo daleko od stromu.“

Jakožto příslušník Národního kriminálního útvaru, konkrétně oddělení sériových zločinů, měl Mark Heckenburg pravomoc vyšetřovat vraždy na území celé Anglie a Walesu. Stejně jako jeho kolegové se obvykle podílel na vyšetřování jako konzultant a přispíval místním policejním sborům, zápolícím s velkými nebo složitými případy, svou expertizou a speciálním výcvikem. K místní policii byli lidé z oddělení sériových zločinů většinou přidělováni ve skupinách po čtyřech nebo po pěti, někdy i větších. Tentokrát ale nottinghamshireská policie měla k ruce zkušené harcovníky z jednotky zvláštních operací regionu East Midlands, takže tam Hecka jeho šéfová, detektiv superintendant Gemma Piperová, poslala samotného.

Místní složky nevívaly vždycky výpomoc z oddělení sériových zločinů s otevřenou náručí. Braly to jako urážku vlastních schopností. Někdy ale naopak o pomoc samy požádaly – jako třeba tentokrát. Na Gemmu Piperovou se osobně obrátil hlavní vyšetřovatel, detektiv vrchní superintendant Matt Grinton, který s nadšením studoval moderní vyšetřovací postupy jejího týmu z předchozích let. Nevyžádal si konkrétně Hecka, ale Gemma Piperová měla pocit, že Heckovi ten úkol prospěje, aby hladčeji vplul zpátky do oddělení, kam se vrátil teprve nedávno po kratším čase stráveném u policie v Cumbrii. Nottingham-

shire navíc žádal jen o jednoho člověka – někoho, kdo má potřebnou expertizu i zkušenost, ale kdo zároveň dokáže zapadnout do týmu líp než celá parta ze Scotland Yardu, která by hned chtěla všechny dirigovat.

Hlavní vyšetřovatel Grinton byl hromotluk s prošedivělými vlasy a výrazným mladistvým obličejem. Měl slabost pro perfektně střižené obleky, ale nejnápadnější na něm byla páska přes prázdný oční důlek po levém oku, které mu vyrazil letící střep při přestřelce, k níž se před patnácti lety nachomýtl. Momentálně stál v ostré záři halogenových reflektorů na zadním parkovišti svatoanenského policejního ústředí a udílel pokyny. Před ním zaujatě postávaly skupiny uniformovaných těžkooděnců a detektivů, kteří si pod saka a kabáty navlékli vesty proti pobodání.

„Věc se má následovně,“ vysvětloval Grinton. „Radši vyrazíme co nejdřív a nebudeme čekat na rozbřesk. Zaprvé proto, že pozorovatel u Devlinova bytu hlásí, že Devlin je zrovna doma. Zadruhé proto, že jestli je Jimmy Hood náš člověk, zkracuje před každým dalším útokem oddechovou pauzu. Je čím dál šílenější; klidně může do rána odpravit dvě tři další ženy. Musíme ho chytit ještě dnes večer a Alan Devlin je nejlepší vodítko, které zatím máme. Jen nezapomeňte – i když Devlin byl zamlada chuligán, teď je svědek, ne podezřelý. Jeho pomoc si získáme spíš po dobrém.“

Shromáždění policisté chápavě přikyvovali. Odhodlaně svírali rty, protože si uvědomovali, kolik je v sázce. Všichni do posledního se ve své práci vyznali, ale bylo životně důležité, aby nikdo neudělal chybu.

„Ještě jedna věc, pane, jestli dovolíte,“ ozval se Heck. „Důrazně doporučuji, abychom všechno, co nám Alan Devlin řekne, brali s rezervou.“

„Máte pro to nějaký zvláštní důvod?“ otázal se Grinton.

Heck zamával Devlinovou složkou. „V dospělosti nebyl za nic odsouzen, ale předtím se zločinů neštítel – byl pravou ru-

kou Jimmyho Hooda, když v Hucknallu terorizovali okolí. Jeho syn Wayne má našlápnuto, aby tady ve Svaté Anně vykročil v tátoových stopách. Ať dělám, co dělám, nevidím v Alanu Devlinovi vzorného občana.“

„Myslíš, že by kryl vraha?“ zeptal se pochybovačně Jowitt.

Heck pokrčil rameny. „Nemám ponětí. Pokud je Hood vrah – a podle všeho nejspíš je –, připadá mi divné, že by k takovému závěru ještě nedospěl Devlin, který ho zná líp než kdokoli jiný, a sám od sebe nás nekontaktoval.“

„Třeba se ho bojí,“ nadhodil někdo.

Heck se snažil nedat otevřeně najevo skepsi. „Hood je darebák, ale porušil podmínku, která mu přísně zakazovala vrátit se do Nottinghamu. Takže se snaží nevystřikovat růžky a přesouvá se z místa na místo. Má jediné oblečení, je odkázán jenom sám na sebe, mrzne, trpí vlhkem a živí se zbytky na autobusových nádražích. Opravdu představuje tak vážnou hrozbu pro chlápka jako Devlin, který dřív nešel pro ránu daleko, má za syna dospívajícího grázla, a i když navenek seká dobrotu, určitě má v domovské čtvrti autoritu a může si kdykoli povolát pár svalovců na pomoc?“

Policisté si jeho slova přebírali.

„Uvidíme, jak to dopadne,“ řekl nakonec Grinton a zapnul si bundu. „Jestli ze sebe Devlin bude dělat pitomce, oznámíme mu, že Hoodův portrét se dneska v deset objeví ve zprávách a že bude stačit, aby v něm pár místních poznalo člověka, který se potloukal kolem jeho bytu. Vrah babiček stráví zbytek století za mřížemi, dámy a pánové. Devlin si sice musí hlídat zločineckou reputaci, ale nebude chtít dopadnout podobně. Radši začne mluvit.“

Na cílovou adresu vyrazili v pěti neoznačených vozidlech. Jedním byl Heckův hnědý Peugeot 308 a druhým civilní opancerovaný vůz. Dorazili diskrétně, bez fanfár. Svatoanenská čtvrť nepatřila k vyložené gangsterským lokalitám, ale na druhou

stranu ani k těm, kde policejní akce unikne pozornosti. Kdyby se prosllechlo, že „jeden z kluků“ má potíže, svolaly by se zločinecké party raz dva. Čtvrť na pohled vypadala jako bludiště králíčních nor; sestávala z polorozpadlých obecních činžákových pospojovaných špinavými uličkami, které se v noci měnily v ráj zlodějů. K výhrůžné atmosféře navíc přispívalo, že ji už opanoval zimní soumrak a naplnil uzoučké průchody řídkou mlhou.

Když zastavili u čísla 41 v ulici Lakeside View, spatřili krabicovitou řadovku z červených cihel, do níž se vcházelo po krátké betonové rampě se zrezivělým zábradlím z krouceného železa. Vnitřkem procházela jediná chodba, do které ústily dveře jednotlivých bytů – 41a, 41b, 41c a 41d.

Heck, Grinton a Jowitt dům zpovzdálí pozorovali. Ve večerním oparu pořádně viděli jen klenutý vstup, shora ozářený jediným slabým světlem; ze zbytku budovy rozeznávali matný obrys. Několik metrů za nimi vyčkávala skupina detektivů a uniformovaných strážníků ve speciální výstroji. Transportní vozidlo se zálohami zaparkovalo o padesát metrů dál v nejbližší slepé uličce. Všichni v hrobovém tichu napjatě přihlíželi.

Konečně se Grinton otočil a tlumeně řekl: „Tak dobře, poslouchejte. Robertsi, Athertone, vy půjdete s námi. Vy ostatní to vezmete zezadu. Hlídejte všechna přízemní okna a požární východy. Zadržte každého, kdo se pokusí dostat ven.“

Policisté přikývli na souhlas a celá skupina vyjma dvou jmenovaných nehlukně odkráčela mlhou. Grinton na hodinkách odpočítal pět minut, aby jim poskytl čas dorazit na stanoviště, pak pohlédl na Hecka a Jowitta a dal jim pokývnutím znamení. Odlepili se od ústí uličky a vyběhli po rampě do zděné chodby chabě osvětlené dvěma pomrkávajícími žárovkami. Byla po celé délce posprejovaná sprostými nápisy. Ty se nevyhnuly ani trojím dveřím ze čtyř. Neponičené zůstaly jen jedny – 41c, domov Alana Devlina.

Nebyl u nich zvonek, a tak na ně Grinton zabušil pěstí. Uběhlo několik vteřin. Pak se na druhé straně ozvalo šourání. Dveře se pootevřely, nakolik jim to dovolil krátký bezpečnostní řetízek. Za nimi se vynořila tvář muže kolem pětatřiceti, rozbědlá a dolíčkovaná od neštovic. Jedno obočí mu přetínala stará jizva. Mýlka nepřicházela v úvahu – tohle byl někdejší tvrdák Alan Devlin, i když už ochablý, pupkatý a s vyholenou hlavou. Přišel otevřít v ušmudlaném triku a tmavočervených slipech, ale i škvírou ve dveřích postřehli řetízky kolem krku a laciné pouťové prsteny na prstech zažloutlých od nikotinu. Netvářil se ani tak nepřátelsky jako spíš zaskočeně, zřejmě proto, že ze všeho nejdřív uviděl Grintonovu pásku přes oko. Nasadil si brýle s tlustými skly v ocelových obroučkách, aby nemusel krátkozrače mžourat.

„Alan Devlin?“ ujistil se vrchní superintendent.

„Co jste zač, do prdele?“

Grinton se představil a ukázal průkaz. „Tohle je detektiv inspektor Jowitt a detektiv seržant Heckenburg.“

„Asi bych to měl brát jako poctu,“ zavrčel Devlin, ale ani trochu na to nevypadal.

„Smíme dál?“ požádal Grinton.

„O co kráčí?“

„Vy nevíte?“ zeptal se ho Jowitt.

Devlin si je ironicky změřil. „Copak já, ale víte to vy?“

Heck ho zvědavě pozoroval. Na Devlinovi bylo znát podráždění, že mu zkazili večer, ale uvolněné držení těla nenaznačovalo žádné velké obavy. Buď neměl co skrývat, anebo se uměl skvěle přetvařovat. To druhé bylo docela dobře možné; v mládí měl habaděj příležitostí vytríbit si herecký talent.

„Jimmy Hood,“ objasnil Grinton. „Říká vám to něco?“

Devlin si je dál lhostejně měřil, ale trvalo to o chvíli déle, než by bylo normální. Pak vyhákl bezpečnostní řetízky a otevřel dveře dokořán.

Heck se otočil k uniformovaným policistům. „Počkejte tady venku, jo? Nemá cenu, abychom se mu dovnitř cpali všichni.“ Přikývli a zůstali na chodbě. Tři detektivové vešli do slabě osvětlené předsíně. Na zemi se povalovaly odpadky a hromádky páchnoucího špinavého prádla. Otevřené vnitřní dveře vedly do rozsvíceného pokoje, odkud se linuly zvuky televize. Ve vzduchu visel nechutný odér smažených hranolků s kečupem.

Devlin na detektivy zpříma pohlédl a pošoupl si na nose brýle se skly tlustými jako dna lahví. „Asi chcete vědět, kde je, že jo?“

„Nejen to,“ opravil ho Grinton, „chceme vědět, i kde byl doteď.“

Nad hlavou jim najednou bouchly dveře – a ozval se dusot běžících nohou. Heck se instinktivně napjal. Otočil se k patě tmavého schodiště, právě když se z horního patra bytu přiřítla postava. Nebyl to ale hromotluk Jimmy Hood, bylo to spíš ještě děcko – nanejvýš sedmnáctiletý kluk se střapatou špinavě hnědou kšticí a nedomrlým knírkem. Na sobě měl jen šortky, takže bylo vidět štíhlý svalnatý trup pyšníci se nápadným tetováním. V ruce svíral baseballovou pálku.

„Co to má sakra bejt?“ Zuřivě se k nim hnal a zužoval jim manévrovací prostor.

„Klídek, mladej,“ usklíbl se Devlin. „Jen se zeptaj na pár věcí a hned zas vypadnou.“

„Jakejch věcí, do prdele?“

Jowitt na něj namířil ukazováčkem. „Odlož tu pálku, synku.“

„Donutíte mě?“ Kluk byl napjatý jako struna a z očí mu šlehaly blesky.

„Chceš tátovi ještě víc zkomplikovat situaci?“ zeptal se klidně Grinton.

Následoval okamžik bezdechého ticha. Mladík těkal pohledem z jednoho na druhého; přestože byl zřejmě zvyklý, že když po lidech vyrukuje s něčím v ruce, dávají se na úprk, se-

šikované policejní síly na něj evidentně nijak zvlášť nezapůsobily. „Venku jsou další, tati. Čmuchají kolem. Myslej si, že je nikdo nevidí.“

Jeho otec si odfrkl. „Takovej šrumec jenom proto, že Jimbo porušil podmínku?“

„Je to trochu vážnější, pane Devline,“ řekl Jowitt „Natolik vážné, že bych vám neradil, abyste nám dělal potíže.“

„Žádný nedělám... vždyť jsem vás zrovna pozval dál.“

To byl chytrý tah, uvědomil si Heck.

„Uvidíme.“ Grinton vykročil k obývacímu pokoji. „Pojďme si promluvit.“

Devlin se opovrzhlivě ušklíbl a zamířil za ním, stejně jako Jowitt. Heck se otočil k Wayneu Devlinovi. „Táta se chce tvářit, jako že spolupracuje, synku. Moc mu nepomůže, když se tu budeš ohánět útočnou zbraní.“

Kluk zamračeně, ale i trochu bezmocně odhodil pátku, jako by pro něj jiní muži předvádějící ramena představovali tak těžkou výzvu jeho mužnosti, že si s ní neví rady. S hromovým rachnutím třeskla o sloupek zábradlí. Pak prošel kolem Hecka do obýváku a Heck ho následoval. Obývací, stejně jako předsíň, vypadal jako po bombardování. Všude se válely prázdné plechovky od piva a časopisy – jeden otevřený na prostřední dvojstraně, která vypadala jako instruktážní záběr pro gynekology –, stolky skoro nebylo vidět pod špinavým nádobím, na kraji krbové římsy balancovaly přetékaající popelníky. K oděru kečupu se připojil zatuchlý pach cigaretového kouře.

„Přejdeme k věci,“ řekl Grinton. „Bydlí tu teď Hood?“

„Ne,“ odvětil Devlin s naprostým klidem.

Je úplně v pohodě, pomyslel si Heck. *Až moc.*

„Takže když se sem vrátím s povolením k domovní prohlídce a pročešu to tady nejjemnějším hřebínkem, určitě ho nenařdu, pane Devline?“ zeptal se Grinton.

Devlin pokrčil rameny. „Kdybyste si myslel, že máte k prohlídce dost důvodů, už byste to povolení měl. Ale to je jedno. Klidně si to tu prohledejte, máte moje svolení.“

„V tom případě to asi nebude potřeba. Ale porozhlédnout se můžeme.“ Grinton pokynul Heckovi a ten vyšel instruovat policisty, kteří čekali na chodbě. Brzy je bylo slyšet, jak ve svých těžkých botách dupou po schodech do horního patra.

„Jak často tu Jimmy Hood pobýval?“ zjišťoval Jowitt. „Myslím poslední dobou.“

Devlin pokrčil rameny. „Čas od času. Přespával na gauči.“

„A vy jste ho nenahlásil?“

„Je to starej kamarád a snaží se postavit znova na nohy. Nebudu na něj donášet.“

„Kdy tady byl naposled?“ zeptal se Heck.

„Před pár dny.“

„Co měl na sobě?“

„To, co vždycky... tepláky, teplákovou mikinu, flaušovej kabát. Všechn majetek se mu vejde do igelitek, chudákovi.“

Detektivové potlačili nutkání vyměnit si pohled. Předem se dohodli, že s pravým účelem návštěvy nevyrukují, dokud to Grinton neuzná za nezbytné. Pokud by Devlin dobře věděl, oč jde, a přesto svého dávného kamaráda kryl, dělalo by to z něj spoluviníka vražd. A kdyby se náhodou podřekl, že něco ví, mohli by proti němu snadněji vznést obvinění.

„Kdy čekáte, že se vrátí?“ zeptal se Heck.

Devlin se nad tou pošetilou otázkou pobaveně pousmál. (*Zase to na nás hraje, blesklo Heckovi hlavou.*) „Jak to mám vědět? Nejsem jeho opatrovník, sakra. Ví, že může přijít kdykoli, ale nechce moji pohostinnost zneužívat.“

„Má telefon, abyste ho mohl kontaktovat?“ zajímal se Jowitt.

„Nemá nic.“

„Přichází někdy hodně pozdě večer?“ vyzvídal Grinton. „Myslím nezvykle pozdě.“

„Co je to za kreténský otázky?“ vyjel Wayne Devlin, kterého čím dál víc rozčilovaly zvuky neurvalého počínání v horním patře.

Grinton si ho koutkem oka změřil. „Takové, na které je potřeba jasná odpověď, synu... Jinak jste s tátou hluboko v řiti, kam slunce nezasvítí.“ Pohlédl na Devlina. „Takže... nějaké noční příchody?“

„Občas,“ připustil Devlin.

„Kdy?“

„Do prdele, nevedu si diář!“

„Vypadal někdy rozrušeně?“ zeptal se Jowitt.

„A kdy ne? Dyť se schovává před poldama.“

„A co skvrny od krve?“ nadhodil Grinton.

Devlin se nejdřív zatvářil zmateně, ale pak pomalu – velice pomalu – protáhl obličej. „To snad ne... Snad nemluvíte o tom případu Vraha babiček?“

„Vy si z nás děláte srandu!“ vybuchl užasle Wayne Devlin.

„Zaujalo tě to, Wayne?“ obrátil se k němu Heck. „Ta páлька tam v předsíni... je tvoje, nebo Jimmyho Hooda?“

Klukovi poklesla čelist. Najednou nevypadal na pubertálního ho drsnáka, ale spíš na vyděšené dítě. „Je... je moje, ale to neznamená...“

„Takže když ji zabavíme a v laboratoři se na ní najde krev, máme si přijít pro tebe, a ne pro Jimmyho?“

„To nezabere, poldo,“ brzdil ho starší Devlin, ale poprvé za celou dobu trochu zrudl – zřejmě ho ani ve snu nenapadlo, že si tu horkou kaši může nakonec vylízat jeho syn. „Nám strach nenaženete.“

Jenže mladší Devlin vystrašeně vypadal. „Žádnou krev na ní nenajdete. Mám ji pod postelí celý měsíce. Jimbo na ni v životě nesáhnul. Do prdele, tati, řekni jim, co chtějí vědět.“

„Jak říkám, Jimbo tu byl jenom párkrát,“ zavrčel Devlin. (*Zase předstírá klid, pomyslel si Heck.*) „Nikde nevydrží delší dobu.“

„A vás ani nenapadlo, že v těch vraždách může mít prsty?“ zeptal se Grinton.

„Nebo si to odmítáte připustit?“ dodal Jowitt.

„Byl to dobřej kámoš...“

„Takže si to vážně odmítáte připustit? Tím na soudce dojem neuděláte.“

„Jednou nebo dvakrát mi to hlavou blesklo,“ odsekl Devlin.

„Ale vám by se taky nechtělo podezírat kamaráda z něčeho takovýho...“

„Ani když podobně věci dělal už dřív?“ namítl Grinton.

„Tak zlý ne.“

„Ale skoro.“

„Měli byste radši jít za jeho tetou!“ vpadl jim do řeči Wayne. Ztuhli. Upřeli na něj oči; bezvýrazně jim oplácel pohled a tváře mu hořely.

„O čem to mluvíš?“ zeptal se ho Heck.

„Furt žvanil vo tetičce Mavis...“

„Wayne!“ vyštěkl starší Devlin.

„Jestli Jimbo lítá v náákým průseru, tati, přece se do něj n-namočíme taky.“

Ti dva jsou dobří, pomyslel si Heck. Jsou fakt dobří.

„Nechcete nám něco povědět, pane Devline?“ zeptal se Grinton.

Devlin sklopil oči a vycenil zuby. Strhl si brýle a zuřivě si je otíral flekatým trikem, jako by jím zmítala nerozhodnost – jako by měl vztek, že se dostal do téhle situace, ale ne nutně vztek na policii.

„Wayne má možná pravdu,“ ucedil konečně. „Asi byste k ní měli zajet. Jmenuje se Mavis Cutlerová. Než se začnete vyptávat, nic dalšího o ní nevím. Není to Jimbova opravdová teta. Jenom nějaká stará bába, co mu dělala pěstounku, když byl malej. Už jí bude nejmíň sedumdesát. Nemám potuchy, jak s ním zacházela – nikdy o tom nemluvil, ale myslím, že u ní měl psí život.“

Takže kdykoli Hood zaútočil na jednu z těch starších žen, útočil na svoji zlou tetu, vybavily se Heckovi základy forenzní psychologie. *Je to uspokojivé vysvětlení. Jenže trochu moc uspokojivé, samozřejmě.*

„A proč k ní máme tak pospíchat?“ zeptal se Jowitt.

Devlin patřičně svěsil hlavu a ramena, jako by byl rád, že mu z nich náhle spadla tíže. „Když... když se tu Jimbo před několika měsíci poprvý objevil, tvrdil, že ji pojede navštívit. A když říkal ‚navštívit‘, nepřipadalo mi, že mluví o rodinném znovushledání, jestli mi rozumíte.“

„Tak proč si s tím dával tak načas?“ zeptal se Jowitt.

„Dlouho ji nemohl najít. Mám dojem, že včera ji jel hledat do Hucknallu. Tam bydleli, když byl malej.“

Počíná si čím dál chytřeji, říkal si Heck. Využívá fakta, aby to znělo věrohodněji.

„Asi dostal od někoho odtamtud avízo,“ dodal Devlin.

„Jaké avízo?“

„Že teta teď žije v Matlocku. Nevím, kde přesně.“

Matlock je v Derbyshiru. Čtyřicet kilometrů odtud.

„Jak to všechno víte?“ Z Grintonova tónu číselo podezření.

Devlin pokrčil rameny. „Dneska mi volal – z telefonního automatu. Že večer odjíždí z města a už se prej asi neuvídíme.“

„A vy jste nás o tom neinformoval?“ Jowittův hlas přetékal znechucením.

„Informuju vás teď, ne?“

„Už může být pozdě, vy pitomče!“ Jowitt vyběhl do předsíně a začal volat policisty seshora.

„Heleďte, nikdy neřekl na rovinu, že chce tu bábu odkráglovat,“ protestoval Devlin. „Třeba do Matlocku vůbec nejede. Co já vím, možná chce zdrhnout někam do ciziny. Jsou to všechno akorát dohady!“

A za dohady tě před soud postavit nemůžou, blesklo Heckovi hlavou. Jsi ty ale koumák.

„Neudělejte žádnou hloupost, pane Devline,“ řekl Grinton a naznačil Heckovi, že je čas jít. „Ať vás ani nenapadne Jimmyho varovat, že si pro něj jdeme. Jestli u něj najdeme telefon, ve kterém zpětně vystopujeme váš hovor, bude nám to stačit, abychom vás obvinili jako spolupachatele.“

Venku na chodbě už Jowitt hulákal do vysílačky. „Je mi jedno, že jsou indisponovaní – ať koukají zkontrolovat voličské a telefonní seznamy. Najděte každou ženskou v Matlocku, která se jmenuje Mavis Cutlerová – a okamžitě!“ Obrátil se ke Grintonovi a Heckovi. „Měli bysme toho syčáka Devlina šoupnout za mříže.“

Grinton zavrtěl hlavou. Ignoroval, že se za ním dveře bytu 41c zabouchly. „Možná ho nakonec budeme potřebovat jako svědka. Nemůžeme se připravit o jedinou malou páku, kterou na něj máme.“

„Co když práskne do bot?“

„Někoho na něj nasadíme.“

„Promiňte, pane,“ ozval se Heck, „ale já s vámi do Matlocku nejedu.“

Grintona to překvapilo. „Odvedl jste tolik práce v terénu, a teď nechcete být u vyvrcholení akce?“

Heck pokrčil rameny. „Budu upřímný, pane: myslím, že nám Devlin sehrál prvotřídní představení a že se Hood do Derbyshiru vůbec nechystá. Podle mě nás Devlin schválně posílá po špatné stopě.“

Jowitt se zatvářil zmateně. „Proč by to dělal?“

„Je to jen tušení, ale podložené. Alan Devlin věděl, že si Jimmy Hood v nedávné minulosti odseděl vážné zločiny, a přesto ho u sebe nechával přespat na gauči. Ne jednou, opakovaně. Kamarádšoftů se sexuálními násilníky se očividně neštítí.“

„Ale jdi, Hecku,“ namítl Jowitt. „Devlin má i tak spoustu másla na hlavě – přece nebude ještě napomáhat několikanásobnému vrahovi.“

„Spoustu ne, jenom trošku. K čemu se přiznal kromě pomoci porušiteli podmínky? I kdyby se ukázalo, že nás poslal špatným směrem, šikovně si kryl záda. Bylo to samé ‚nevím jistě, jsou to jenom dohady‘ – nemůžeme ho ani obvinít, že maří vyšetřování.“

„Jenže nepřipadá v úvahu neprovéřit, co nám řekl,“ podotkl Grinton.

„To máte pravdu, pane. Ale zatímco pojedete do Matlocku, rád bych sledoval některá vlastní vodítka. Souhlasíte?“

„Klidně... jen si o všem vedte záznam.“

Grinton začal zařizovat tajný policejní dohled v ulici Lakeside View. Ostatní se vrátili do aut, aby rychle vyrazili do sousedního hrabství. Jowitt i během nastupování žhavlil telefon a uváděl styčné důstojníky z derbyshireské policie do obrazu. Heck zůstal stát na chodníku, ale zatelefonoval si taky – pro změnu policejní analytičce ve Svatoanenském ústředí. Jak už to u analytiků bývá, konstábl Marge Propperová byla velice výkonná.

„Dobrá večer, Hecku,“ ozvala se srdečně. O jejich neocenitelných schopnostech rychle a přesně dohledávat informace se pracovní skupina pátrající po Vrahovi babiček už dávno přesvědčila.

„Dobrá večer, Marge. Mám pravdu, když si myslím, že kromě Alana Devlina nemá Jimmy Hood v Nottinghamu žádné jiné kamarády?“

„Máte.“

„Fajn... Rád bych něco zkusil. Mohla byste kontaktovat věznicu Roundhall v Coventry? Zjistěte, kdo Hooda v posledním roce a půl navštěvoval. Chtěl bych vědět, jestli se tam opakovaně nevyskytuje nějaké jméno, na které jsme při vyšetřování ještě nenarazili.“

„Rozumím, Hecku. Ale takhle pozdě večer asi chvíli potrvá, než dostanu odpověď.“

„To nevadí. Až ji budete mít, tak mi brkněte.“

Ještě chvílku postál, než nasedl do svého peugeotu. Ostatní vozidla už odjela a zanechala za sebou otupující mrtvolné ticho. Z okolních budov vyvstávaly pouze nezřetelné hranaté obrysy, roztráštěné občasnými bledými čtverci rozsvícených oken, které jen matně prosakovaly tmou. Průchozí ulička do Lakeside View se rýsovala jako nevlídný černý obdélník.

Heck nastoupil do vozu a nastartoval.

Nedalo se říci, jestli jsou na správné stopě, ale v kostech cítil, že ano. Alanu Devlinovi sice nevěřil, ale jeho částečné příznání odhalilo, že Jimmy Hood v téhle čtvrti i v Hucknallu pobýval, což znamenalo, že se pohyboval na všech známých místech vražd ve zhruba správné době. Zpětně vzato, dalo se to předvídat a dělalo se z toho nanic. Když Heck vyjížděl ze slepé uličky, najednou si uvědomil, že mu tohle zchátralé okolí, rozbitá okna a neosobní uličky s cihlovými zdmi utopenými pod nánosem graffiti připadají palčivě povědomé. Na podobně zdevastovaná místa ho přivádělo až příliš mnoho jeho případů.

Zazvonil mu telefon a Heck si ho zvedl k uchu. „Heckenburg. Ano?“

„Možná něco máme, Hecku,“ ozvala se Marge Properrová. „Jimmyho Hooda za poslední rok v Roundhallu devětkrát navštívila jistá Sian Collierová.“

„To jméno mi nic neříká.“

„Zatím jsme ji neměli v hledáčku, i když má menší škrálopky za přechovávání drog a krádeže v obchodech. Je to běloška, dvaatřicet let, narodila se tady. Naposled stála před soudem před více než pěti lety, takže teď možná seká dobrotu.“

„Až na tu maličkost, že se paktuje s vrahy?“

„Jo.“

Heck si začal nařizovat satelitní navigaci. „Kde bydlí?“

„V Mountjoy Height číslo osmnáct. Je to v Bulwellu.“

„Tam to znám.“

„Jestli tam jedete, Hecku, měl byste si nejdřív promluvit s centrálou. Bývá tam živo.“

„Díky za varování, Marge. Ale jen si omrknou terén. A mám vysílačku.“

Tmavý zimní večer teď hrál Heckovi do karet – hlavně tím, že na silnicích bylo prázdné, ale taky tím, že když dojel do Bullwellu, mohl brázdit jeho zamlžené zchátralé ulice a nepřítahoval pozornost.

Když konečně našel ulici Mountjoy Height, zjistil, že ji tvoří řada dvoupatrových domků s hrubou oblázkovou omítkou, které z malé vyvýšeniny shlížely na sídlištní labyrint. Nejdřív kolem nich projel zepředu a obhlédl si mrňavé rozblácené flíčky trávníku, které sloužily jako předzahrádky. Postávaly na nich bez ladu a skladu popelnice a všude kolem se povalovaly odpadky. Zaparkovaných aut se tu vyskytovalo jen pár, ale ve většině oken se svítilo. Pak se vydal prozkoumat zadní trakt. Níže položená klikatá ulička mýjela několik garáží – některé byly otevřené, jiné zavřené. Garáž u čísla osmnáct vrata neměla, ale Hecka obzvláště zaujala, protože v ní parkovala hezká velká motorka.

Pomalou zastavil a vypnul motor.

Vystoupil a nastražil uši – někde poblíž probíhala hádka. Hlasy byly tlumené a nezřetelné, ale určitě patřily dospělým lidem. Nebyl si jistý, odkud přicházejí – možná přímo z čísla osmnáct, které se rýsovalo ve tmě za garáží a ke kterému se odtud šlo po úzkých schůdcích.

Heck si zvenčí prohlížel motorku. I ve tmě poznal, že je to nejnovější model Suzuki GSX – ztraceně drahé žihadlo na tuhle končinu.

„Seržant Heckenburg volá Charlieho šest,“ ohlásil do vysílačky. „Potřebuju vyhledat informace v databázi.“

„Ano, seržante Heckenburgu?“ Odpověď podbarvoval praskot.

„Cokoli o černém motocyklu Suzuki GSX, poznávací značka Julie-Zulu-sedm-tři-Bravo-Foxtrot-Alfa. Přepínám.“

„Zůstaňte ve spojení.“

Heck se přesunul na bok garáže a vzhledl ke schůdkům. Jednolitou stavbu nad nimi halil mlhavý opar, ale uvnitř se svítilo a zuřila tam hádka – zdálo se, že nabírá na síle. Třesklo rozbíjené sklo, což bylo vlastně dobře – dodá mu to oprávnění vynutit si vstup.

„Zpráva z databáze pro seržanta Heckenburga.“

„Mluvte.“

„Černý motocykl Suzuki GSX s poznávací značkou Julie-Zulu-sedm-tři-Bravo-Foxtrot-Alfa je hlášen jako odcizený. Byl ukraden včera v noci v Hucknallu. Přepínám.“

„Rozumím a děkuji. Za jakých okolností došlo ke krádeži? Přepínám.“

„Za velmi vážných, seržante. Je to vyšetřováno jako loupežné přepadení. Motorizovanému kurýrovi rozbili před novinovým stánkem hlavu lahví a sebrali mu motorku a helmu. Leží na jednotce intenzivní péče. Popis pachatele zatím není k dispozici.“

Heck se zamyslel. Čím dál víc to vypadalo na Jimmyho Hooda. A jelikož se chystal provést zatčení za vážný zločin, byl teď oprávněn vniknout do garáže – a taky to hned udělal. V jejich umaštěných tmavých útrobách našel hory harampádí: krabice přečpané vším možným, rozbité a špinavé domácí spotřebiče, dokonce i klubko řetězů, zčásti omotaných kolem ocelového nosníku podepírajícího střechu.

„Seržante Heckenburgu, vy jste ten motocykl našel? Přepínám.“

„Ano,“ potvrdil Heck. Pomalu procházel garáž a přitom si natahoval rukavice. „Je v otevřené garáži za číslem osmnáct v ulici Mountjoy Height v Bulwellu. Domnívám se, že možný pachatel se momentálně nachází na této adrese a že je to Jimmy Hood. Běloch něco přes třicet let, vysoký zhruba sto devadesát centimetrů, chlap jako hora. Má na kontě extrémně násilné útoky a je podezřelý v případě Vraha babiček. Takže potřebuju posily, a hned. Ať dorazí tiše a nenápadně. Přepínám.“

„Rozumím, seržante. Posily jsou na cestě. Odhadovaný čas příjezdu: pět minut.“

Heck si zastrčil vysílačku zpátky do kapsy a došel k zadním dveřím garáže. Hladce se otevřely. Ocítl se na dlážděné cestě táhnoucí se po úpatí prudkého blátivého svahu. Vydal se po ní, obešel dům dopředu a obezřetně k němu vykročil po schodech. Teď už jen stačilo počkat, až dorazí kavalérie – jenže vtom se cosi přihodilo.

A kompletně to změnilo situaci.

Zlostné hulákání uvnitř dostoupilo vrcholu. Ozývaly se rány, jako by tam po sobě házeli vším, co jim přijde pod ruku. To by se ještě dalo jakžtakž tolerovat; v těchhle končinách se to nejspíš děje celkem běžně. Heck by i tak počkal venku – jenže pak zevnitř uslyšel dětský nářek.

A nebyl to jen pláč.

Bylo to kvílení.

Hysterické kvílení prostoupené bolestí nebo strachem.

„Seržant Heckenburg volá Charlieho šest, naléhavý vzkaz!“ Vyběhl zbývající schody a zastavil se nad nimi. „Popožeňte laskavě ty posily. Slyším, že v budově dochází k násilí, a je tam dítě v nouzi, přepínám!“

Zůstal stát u dveří. Matovým sklem padalo ven světlo, ale na druhé straně nebylo skoro nic vidět – jen letmé nezřetelné pohyby. Pořád se odtamtud nesl vzteklý řev.

Heck si zapnul bundu a zabušil. „Policie! Otevřete, prosím!“

Na okamžik zavládlo ticho – až na to dítě, které už nekvílelo, ale tiše, vyčerpaně naříkalo.

Heck znova zabouchal na dveře. „Tady policie – otevřete!“ Za matovým sklem se něco mihlo.

Znova už nebušil, ale vrazil do dveří ramenem.

Povolily až napotřetí; katapultovaly do vzduchu zástrčku, panty a dešť třísek a svalily se na podlahu. Za nimi spatřil Heck úzkou, zaneřádanou chodbu do kuchyňky, ze které zrovna vybíhal

zadními dveřmi vysoký muž ve flaušovém kabátě. Heck se za ním rozběhl. Vtom se z postranního pokoje vynořila žena s rozčuchanými vlasy, uplakaná a samá modřina. Po tvářích jí spolu se slzami stékala řasenka. Na sobě měla sepraný oranžový župan a k prsům si tiskla děcko s tvářičkou zrudlou skoro až do fialova.

„Co tu chcete?“ zaječela a skočila Heckovi do cesty. „Nemůžete sem jen tak vpadnout!“

Heck se kolem ní prosmýkl. „Uhněte mi z cesty, slečno.“

„Ale on nic neprovedl!“ Chňapla Hecka za límec a přitom mu ostrými nehty podrápala krk. „*To ho vy šmejdi nikdy nepřestanete otravovat?!*“

Heck se jí snažil vyškubnout. „Copak vás zrovna nezmlátil?“

„To proto, že jsem nechtěla, aby odešel...“

„Je totální cvok!“

„No a co? Je mi to fuk.“

„Jiným ne!“ Konečně se vyprostil – žena i děcko se znova rozkvílely – a hnal se do kuchyně. Vyřítil se zadními dveřmi na dvorek poházený hračkami. Robustní muž zrovna o pár metrů dál sbíhal dlouhými skoky po úzkých schůdcích ke garáži. Nesl něco v ruce; Heck to v první chvíli pokládal za tašku, ale pak mu došlo, že je to motocyklová helma. „Jimmy Hoode!“ křikl a hnal se za ním ze schodů. „Jsem policista – zůstaňte stát!“

Hood odpověděl tím, že jediným skokem zdolal poslední tři čtyři schody, narazil si helmu a vtrhl zadními dveřmi do garáže. Heck seskočil z posledních schodů také. Na svahu mu to po rozblácené hlině klouzalo a klopýtal, ale dorazil ke dveřím garáže jen pár vteřin po pronásledovaném. Rozrazil je ramenem a uviděl, že Hood už sedí na motorce a startuje. Vzápětí ozářil uličku její reflektor a zchátralou garáží zaburácel motor.

„Nebud' pitomec!“ zařval Heck.

Hood se na zlomek vteřiny ohlédl, ukázal Heckovi zvednutý prostředníček a přidal plyn. Suzuki vyrazilo tak prudce, že div nepřevrhlo popelnici.

Uprchlík ale urazil stěží deset metrů. Pak se ozvalo hrozné PRÁSK a zadním kolem motorky to šklublo dozadu. Hood přeletěl přes řídítka, v kotrmelcích narazil do sousední garáže a žuchl na dláždění. Zůstal na něm zkroucený ležet a sténal. Motocykl skončil o pár metrů dál, hlučně bafal a z pomačkaného výfuku se valil kouř.

„Nedáváš si dost bacha, Jimmy,“ utrousil Heck, když vyšel do uličky. Kopl špičkou boty do řetězu napjatého od zadního kola k nosníku v garáži. „Nezkontroloval sis, jestli se ti něco náhodou neomotalo kolem zadní osy.“

Na obou koncích uličky se rozblíkala modrá světla, jak do ní zahruly hlídkové vozy místní policie a pomalu se blížily. Hoodovi se podařilo překulit na záda, ale na nic víc se nezmohl. Zůstal ležet a skelnýma očima nepřítomně zíral zpod helmy otvorem, který zbyl po utrženém plexiskle.

Heck vytáhl ze zadní kapsy železka a přistrčil mu je před nos. „Nemusíš vypovídat, kamaráde. Ale může to uškodit tvou obhajobě...“

3. KAPITOLA

Bylo zapotřebí ocitnout se na prahu smrti, aby si Harold Lansing uvědomil, že by se měl začít víc těšit ze života. Ty, kdo ho pořádně neznali, by pochopitelně dost překvapilo, že nevede plnohodnotný a příjemný život už teď.

Když je někdo pětáctýřicetiletý, výjimečně hezký multimilionář – dobronzoval opálený starý mládenec s hustou šedivou kšticí, který dokonce i ve volnočasovém oděvu vždycky chodí oblečen podle poslední módy a vlastní dva prvotřídní vozy, osmiválcový Bentley Continental a sportovní Hyundai Veloster –, zdá se vrcholně nepravděpodobné, že by nepatřil k nejspokojenějším mužům v Británii. Lansing navíc vlastnil také tři luxusní nemovitosti: vilu na Azurovém pobřeží, kde občas trávil prodloužené víkendy, přepychový byt ve čtvrti Swiss Cottage, který si koupil jakožto provizorní bydlení pro pobyty v Londýně, a svoje „venkovské útočiště“, jak dům nazýval, přestože v něm pobýval pravidelně – osmipokojový bývalý statek v Surrey, který nesl jméno Rosewood Grange a podobal se spíš paláci. U usedlosti obklopené sto dvaceti hektary bujných zahrad – se soukromým tenisovým kurtem, kriketovým trávníkem

a krytým bazénem – a téměř povinně okrášlené uměleckými díly a starožitnostmi nezměrné hodnoty by člověk předpokládal, že bude klenotem v koruně krále společnosti, epicentrem okázalého životního stylu playboye, k němuž se víkend co víkend sjíždí za zábavou společenská smetánka včetně nejúchvatnějších a nejlivnějších žen.

Jenže Rosewood Grange takovému účelu nikdy nesloužil.

Zdání klame.

Lansing si sice občas zahrál golf a strávil pár poklidných hodin rybařením u řeky Mole, ale víc energie než vlastním zábavám věnoval podpoře dobročinných aktivit. Navíc byl workoholik. Ze své soukromé kanceláře v Reigate řídil několik počítačových firem a většinu jmění si vydělal prodejem softwaru do Spojených států a na Dálný východ. Patřil mu také řetězec venkovských restaurací a hotelů zacílených na zámožnou klientelu. A rád zůstal se svými podniky v přímém kontaktu; ne že by snad nedůvěřoval svým pečlivě vybraným podřízeným, ale neuměl si představit – vyjádřeno jeho vlastními slovy –, že bude celé dny točit palci mlýnek.

Teď ale začínal nahlížet na věci jinak, nejspíš pod vlivem nedávné nehody, kvůli které strávil dva týdny v nemocnici a z toho několik dní na jednotce intenzivní péče, upoutaný k monitorům životních funkcí.

Když si dneska, v krásné červencové ráno, hodil aktovku na zadní sedadlo svého bentley, na chvilku se zastavil. Kochal se sluncem prozářenou svěží zelení kolem svého domova a zhluboka vdechoval svůdné vůně anglické přírody. Růže, zimolez, máta. Příjemná změna, po všem tom pachu škrobu, čisticích prostředků a všudypřítomné dezinfekce v nemocnici.

Bože, to je taková krása, být naživu! Ale jak moc doopravdy žije?

V nemocnici dospěl k rozhodnutí, že si bude vybírat víc dovolené, bude častěji a intenzivněji cestovat a možná se dokonce dá znova dohromady s Monikou. Jenže teď už v tom zase lítá –

hned první den poté, co byl oficiálně „uschopněn“, už zase míří přesně v sedm ráno do kanceláře. Jako by jeho puntičkářsky přesnou každodenní rutinu nikdy nic nenabouralo. Přitom by ji mohl snadno změnit – je koneckonců šéf a jediný tlak si na sebe vytváří sám. A přesto se vrátí domů až po osmé a jako obvykle osaměle povečeří něco z toho, co mu připraví jeho hospodyně paní Beethamová. I když vlastně ne, protože paní Beethamová je momentálně na dovolené s panem Beethamem, Lansingovým zahradníkem, takže bude odkázán na nějaký blaf z fastfoodu, nejspíš přemaštěnou rybu s hranolky, pokud si ji nezapomene cestou domů koupit. V televizi se podívá hlavně na zprávy z ekonomiky a pak si v posteli před spaním přečte finanční noviny. Tak vypadal běžný rozvrh jeho pracovních dnů – a on na něj byl zvyklý a byl s ním spokojený. Ale stěží se tomu dalo říkat život v pravém smyslu slova.

Lansing byl samotář, mimo práci, golf a rybaření neměl žádné opravdové koníčky, a tak nijak netoužil „vyrážet někam ven za zábavou“, k čemuž ho kdysi, krátce před jejich rozchodem, marně ponoukala Monica. Ale nehoda na řece ho přivedla k uvědomění, že za kdejakým rohem může číhat nepředvídatelná pohroma a že nejspíš existuje slušná řádka věcí, které by ještě rád zažil a které by bezpochyby obohatily jeho pobyt na tomhle světě. Pouhá vzpomínka na zvířenou zelenavou vodu, která mu hřměla v uších, když ho proud vtáhl pod jez, na její váhu, která ho stlačovala dolů, narážela jím zas a znova do oslizlé zdi pod jezem a přišpendlila ho hluboko do vzduchuprosté ledové prázdnoty... pouhá vzpomínka bohatě stačila, aby se celý rozklepal. Až příliš snadno si vybavil to děsivé vědomí, že *tohle je konec*; že naprosto nečekaně, bez sebemenší předtuchy či varovného náznaku je náhle a neodvolatelně po všem. Dočista po všem. Představení skončilo. Nedojde na žádné loučení, žádné vypořádání osobních záležitostí, nebude čas dát do pořádku, co je potřeba. Prostě je po všem. Vyměřený čas vypršel. Konec a šmytec.

Lansing si napůl bezděčně strhl modrou hedvábnou kravatu.

Ne nutně jako gesto vzpoury proti sešněrovanému světu, ve kterém tak dlouho vězel. Neznamenalo to, že se hodlá vrhnout do víru života, zatímco normálně by hloubal nad situací na trzích. Usoudil ale, že jakýs takýs začátek to je. Monica se určitě bude divit. Zavolá jí přes Skype a bude sledovat její reakci – nejen na to, že ho uvidí bez kravaty, ale i na nenucené pozvání na společnou večeři, až příště zavítá do Británie.

Hodil kravatu na zadní sedadlo a usadil se za volantem. Několika zručnými pohyby uvedl do chodu báječný šestilítrový motor se dvěma turbodmychadly. Interiérem z měkké kůže se rozezněly podmanivé Vivaldiho smyčce. Lansing se rozjel po příjezdovce vysypané bílým štěrkem a čím dál víc v něm rostlo nadšení z nového náhledu na život, z odhodlání užít si pro změnu trochu zábavy. Koneckonců, proč ne? Okolní lesy hýřily letním listovím a ptačím zpěvem. Skrz zelený baldachýn proráželo slunce. Svět mimo pracovní stůl – svět, o který nedávno málem přišel – byl doopravdy nádherné svěží místo.

O kousek dál zpomalil, protože příjezdovka ústila na silnici. Byla to sice jen okreska, ale skoro přímá spojnice Crawley a Dorkingu a táhla se v dlouhých rovných úsecích přes udržované lesy a zemědělské pozemky. Dokonce i takhle časně zrána ji využívali kluci k závodění, a taky magoři, kteří na cestě do práce doháněli zpoždění, magoři, kterým hrozilo, že zmeškají svůj let z Gatwic-ku, a magoři, kteří se snažili dostat domů před příchodem nového dne, aby mohli přesvědčovat manželky a milenky, že nestrávil mimo domov celou noc. Ale i bez toho zástupu idiotů by se z Lansingovy příjezdovky vyjíždělo špatně, protože ústila v nepřehledné zatáčce. Nechal proto na pokřivený dub naproti namontovat velké vypouklé zrcadlo, díky kterému měl vynikající rozhled daleko na obě strany. Zrovna teď byla silnice prázdná.

Cembala spustila „Jaro“ a Lansing pustil hudbu hlasitěji. Zbožňoval klasiku a ze všeho nejvíc pastoraále, zvláště když za let-

ních rán ujížděl svěží venkovskou krajinou. Naposledy zkontroloval zrcadlo za silnicí – byla pořád v obou směrech prázdná – a ležerně se prosmýkl mezi vysokými sloupky z červených cihel, které mu sloužily jako vstupní brána.

Kolize s Porsche Carrera zahřměla jako výbuch sopky.

Ten sporták, který ho zprava naboural, svištěl nejmíň sto-desítkou. Srážka ho katapultovala, takže v kotrmelcích přeletěl přes Lansingův vůz a přistál na silnici o nějakých čtyřicet metrů dál. Změnil se v ohnivou kouli, skutálel se z vozovky a cestou zapaloval každý keř a houští, o které zavadil, až se nakonec omotal okolo kmene habru a div ho přitom nevyvrátil.

Ve srovnání s ním nedopadl Lansing ani z poloviny tak zle.

Jeho vůz se taky převrátil na střechu, odletěl po ožehlému asfaltu a skončil opodál jako hromádka šrotu. Lansinga brutálně přiškrtily bezpečnostní pásy a airbag a nohy se mu ve zdemolovaném šasi bolestivě zkroutily, ale přežil.

Nekonečně dlouho, jak mu to aspoň připadalo, visel napůl omámen hlavou dolů a zmohl se na jedinou myšlenku: *To zrcadlo... silnice byla prázdná, viděl jsem to.* Proklínal se, že kvůli příliš hlasité hudbě neslyšel hukot přibližujícího se vozu. *Ale na tom by přece nemělo záležet, protože silnice byla prázdná. Viděl jsem to na vlastní oči.*

A vtom si uvědomil něco dalšího – zápach, který mu rychle vnikal do chřípí, a pocit, že mu po tváři stéká teplá tekutina. Nejdřív si myslel, že je to krev. Otřel si tvář konečky prstů. Když se na ně podíval, kluzce se leskly.

Proboha!

Praskla nádrž s benzínem. Její obsah prokapával zdevastovanou kabinou auta. A přestože Lansing šokem a bolestí sotva vnímal, viděl venku na silnici hořící loužičky, některé hrozivě blízko.

I když mu bylo nanic, trásl se jako sulc a hlava mu následkem otřesu mozku třestila, začal zběsile zápolit s přezkou bez-

pečnostního pásu. Konečně povolila, ale nespadol dolů – zůstal viset za pevně zaklíněné nohy a do spodní poloviny těla se mu z nich rozlila mučivá bolest.

„Pitomé zlámané nohy,“ zachrčel přes zpěněné sliny v puse. Ale ven se dostane. *Musí.*

A tak se zmítal a zmítal, hlasitě u toho sténal a kousal se do rtů, aby potlačil bolestné výkřiky, až konečně vyprostil pokroucené dolní končetiny a žuchl dolů jako balvan. Ztěžka přistál na horní části zad a ramenou, ale povedlo se mu naklonit k postrannímu okénku a prosoukat se jím ven. Když vylezl na asfalt posetý střepy, postřehl koutkem oka pohyb. Zadíval se na lesklou stružku paliva zrádně se plížící směrem k hořící vegetaci v příkopu.

Zařal zuby proti oslepující bolesti a po loktech se plazil co nejdál pryč. Když mu auto za zády vybuchlo, neozvala se hromová rána, ale spíš jen *PUF*. Představil si, jak se k nebi vznesla ohnivá koule jako miniaturní atomový hřib a zažehla větve nad silnicí. Přelila se přes něj vlna žáru. Horko mu ale neublíží – to by dovedly plameny. A plameny se nedostavily.

Pochopil, že už je v bezpečí. Opřel si čelo o složené paže a z očí zarudlých kouřem a žářem mu vyhrkly slzy. Opodál zasluchl přijíždět další auto, jenže tohle zpomalovalo. Na vozovce poseté troskami zaskřípěly pneumatiky, motor zhasl, vrzla zatahovaná ruční brzda. Dvířka se otevřela a zaduněly kroky – znělo to jako dva páry nohou v těžkých botách. I když to byla nepředstavitelná dřina, Lansing se překulil na záda.

Chvilku mu trvalo, než rozeznal, na co se to dívá. Exploze palivové nádrže vymrštila jeho zmačkané hořící bentley do vzduchu a převrátila ho, takže dopadlo zpátky na kola. Důležitější ovšem bylo, že deset metrů za ním stálo nějaké zelené SUV, snad džíp nebo landrover, a z něj vystoupili dva muži oblečení v čemsi, co vypadalo na šedé kombinézy. Místo aby se spěchali podívat, co Lansingovi je, zůstal jeden z nich – ten vyšší – stát s rukama v kapsách a obhlížel hořící vrak. Druhý přešel

na opačnou stranu silnice a přes mihotavou oranžovou clonu kouře a plamenů se zdálo, že sundává z kmene dubu zrcadlo.

„H-hej!“ vykoktal Lansing. „Hej... já jsem tady...“

Ten s rukama v kapsách se lhostejně rozhlížel. Navzdory překotným událostem, navzdory opožděnému šoku, který se zraněnému šířil polámaným tělem jako ledová droga, byl Lansing tak ohromen a zároveň tak vyděšen obličejem, který se před ním objevil, že neartikulovaně zařval.

Menší chlap se mezitím dál pachtil se zrcadlem – nesnažil se ho odmontovat, jak si Lansing původně myslel, ale něco z něj sundával. Z odrazové plochy. Že by nějaký obrázek? Velký okrouhlý obrázek, který přesně zapadá do rámu zrcadla?

Proboha...

Po silnici k Lansingovi zvolna a cílevědomě krácel ten vyšší, jehož obličej Lansing ne a ne uvěřit.

„Máte největší kliku ze všech parchantů na světě, pane Lansingu.“ Mužův hlas zněl tlumeně, ale slovům bylo dokonale rozumět. „Jenže štěstí bohužel nikomu nevydrží věčně.“

„Jsem... jsem zraněný,“ zajíkl se Lansing.

„To vidím.“

„Prosím vás... zavolejte mi sanitku.“

Teď k němu přešel přes vozovku i ten druhý, s kulatým obrázkem strženým ze zrcadla. I při pohledu na jeho obličej se Lansingovi vydral z hrdla užaslý skřek, ale neméně ho šokoval obrázek v mužově ruce – byla to fotka přesně téhle silnice, jenomže prázdné, nic po ní nešlo.

„Poslyšte,“ zamumlal, „tohle není hra. Jsem vážně zraněný.“

„Bohužel ne dost vážně,“ opáčil vyšší z obou mužů. „Ale nemusíte mít strach – my už se o vás postaráme.“

Popadli ho, jeden za ruce, druhý za nohy.

Lansing se vzpouzel. Samozřejmě, že se vzpouzel; věděl, že od těch dvou se pomoci nedočká. Ale přes jeho odpor ho vlekli po vozovce jako pytel brambor. Jednoho se mu povedlo kous-

nout – toho menšího, který ho rukou navlečenou v latexové rukavici svíral přes propocený, benzínem prosáklý rukáv košile. Muž vyjel a pokusil se ruku vyprostit, ale Lansing – zakousnutý jako buldok do kosti, protože věděl, že na tom závisí jeho život – držel a nepouštěl.

Zachovali klid a zasypali ho deštěm ran do obličeje, aby ho přiměli uvolnit zaťaté zuby. Každá rána mu rezonovala celou lebkou. Napřed mu rozmlátili nos, pak lící kosti, oční bulvy a nakonec čelist.

Přestože měl zrak zastřený lepkavou šarlatovou záclonou, uvědomoval si, že ho odnášejí. Zalil ho žár jeho hořícího vozu. Zastavili se u něj.

„Profíím,“ zamumlal rozbitými rty. „Profíím... ne...“

„Berte to jako laskavost, pane Lansingu,“ opáčil ten vyšší. „Byl jste odjakživa hezký chlap. Copak byste chtěl už napořád vypadat tak jako teď? Ale je to jen hypotetická otázka. Raz... dva... tři...“

Rozhoupali ho mezi sebou. Mumlané prosby přešly v přerývané kvílení, které ještě nabralo na síle, když ho odmrstili. Dopadl na zpuchýřovatělou kapotu a odrazil se od ní přímo do zubatého chřtánu rozbitého předního okna a doběla rozžhavené výhně za ním.

Dokonce ani pak nebyl konec.

Oblečení mu shořelo na zčernalé cáry spolu s kůží a vrstvou tukové tkáně. A přesto v sobě Lansing našel sílu vysoukat se ven otvorem, kde bývala dvířka řidiče – což vyvolalo užaslý, pobavený smích.

„Ten chlap je ale číslo, to ti teda řeknu,“ prohodil vyšší z těch dvou. Znova Lansinga zvedli za zápěstí a kotníky, lhostejní k tomu, že jim zpod rukou slizce odpadávají uškvařené kusy masa. Stejně jako předtím odtransportovali svíjející se postavu před vůz a prohodili ji předním oknem zpátky do změti plamenů.

4. KAPITOLA

Než předseda soudního senátu u Nottinghamského korunního soudu Percival Shears vynesl rozsudek, dlouze a úporně rozvažoval.

„Jamesi Hoode,“ pronesl konečně, „byl jste shledán vinným z vraždy pěti starších žen z tohoto města. Žen dobré pověsti, které nikdy nikomu neublížily slovem ani činem. A nejen to; zavraždil jste je za nanejvýš ohavných okolností, vynutil jste si vstup do jejich domova, a než jste je připravil o život, podrobil jste je dlouhotrvajícímu odpornému zneužívání... a pouze proto, abyste uspokojil své zvrácené choutky. Detaily těchto zločinů jsou natolik zruďné, že v jiných dobách bych vás, kdyby to bylo v mé moci, bez váhání poslal na šibenici.“

Z jednoho konce galerie pro veřejnost, kde se usadila hrstka Hoodových příznivců, se ozvalo rozhořčené syčení a nadávky. Zato vězeň sám – černovlasý hromotluk surový už od pohledu, i když teď s upraveným plnovousem, vlasy ostříhanými nakratičko a v obleku s kravatou vyhlížel o něco přijatelněji – stál v ohrádce pro obžalovaného bez hnutí, hleděl přímo před sebe a vyhýbal se očnímu kontaktu.

„Takový verdikt už samozřejmě nepřipadá v úvahu,“ dodal soudce, „a to díky úsilí mužů a žen nekonečně civilizovanějších, než jste vy. Přináleží mi vynést namísto něj trest doživotí. Nicméně abych učinil zadost závažnosti tohoto případu, doporučuji, aby vám nebylo umožněno propuštění na podmínku. Setrváte ve vězení do konce života. Po tak zavrženíhodných činech je nanejvýš vhodné, abyste strávil zbytek svých dnů za mřížemi a pod zámkem.“

Z opačného konce galerie, kde se shromáždilo příbuzenstvo obětí, se ozval usazený potlesk. Dole se vrchní superintendant Grinton otočil k lavici za sebou a potřásl si rukou s Heckem a inspektorem Jowitemem.

„Hotovo,“ konstatoval.

Heck sledoval, jak Hooda, který se nedíval nalevo ani napravo, odvádějí z ohrádky a eskortují ho dolů po schodech k vazebním celám. Měly to být jeho poslední chvíle na veřejnosti, ale řeč jeho těla nevyprávěla o žádném pohnutí. Jako tolik jemu podobných nejspíš s tímhle osudem odjakživa počítal.

Venku v hale obklopila detektivy a žalobce smečka postrkujících se novinářů. Vyšlehly blesky fotoaparátů, rozlehl se pokřik a vzrušené otázky.

„Doživotí je přesně to, co si Jimmy Hood zaslouží,“ vykládal Grinton místní reportérce. „Nebudu tvrdit, že takovému rozsudku přihlížím rád, ale vybral si svou budoucnost sám. Amelii Taftové, Donně Broughtonové, Joan Waddingtonové, Doře Kentové ani Mandy Burkeové to život nevrátí. Jejich rodiny nesou doživotní trest také, a přestože pro vyšetřovatele je dnešní výsledek uspokojivý, pro příbuzné neznamená útěchu.“

„Detektive seržante Heckenburgu,“ padl čísi dotaz na Hecka, „než jste Jimmyho Hooda zatkl a předvedl před soud, stihl zabít pět žen. Máte dojem, že je namístě slavit?“

„Nevidím, že by někdo slavil – vy ano?“ opáčil Heck. „Jak říká vrchní superintendant Grinton, několik životů je nená-

vratně ztraceno a další úplně promarněn. Celý ten případ je tragédie.“

„Co říkáte výtkám, že k zatčení došlo jen se štěstím?“

„Štěstí jsme samozřejmě měli a vděčíme za něj bdělému občanovi. Ale takových věcí dokáže využít jen ten, kdo je na správné stopě. Za vyřešením případu je spousta mravenčí práce, ke které každý přispěl svým dílem.“

„Nikdo nehnul ani prstem!“ ozval se hrubý hlas s nottinghamshireským přízvukem. „To je ten problém!“

Z galerie pro veřejnost sešli po schodech Alan a Wayne Devlinovi se skupinkou podobných pochybných existencí a prodírali se zástupem, který se před nimi rozestupoval do uličky.

„Doufám, že jste na sebe pyšnej, Heckenburgu!“ zařval Devlin, až mu od úst odletovaly sliny. On i jeho kumpáni byli v oblecích a Devlin měl na nose ty svoje brýle v kovových obroučkách, ale na výhrůžnosti jim to nijak neubíralo. Zůstaly jim všechny typické zločinecké atributy: tetování, jizvy na obličejí, laciné šperky. Stejně primitivně působily i dvě ženy mezi nimi – byly přehnaně nalíčené a přežvykovaly žvýkačku. „Vy hajzlové jste Jimba podráželi od začátku!“

„Kdo ho podle vás podrážel, pane?“ zeptal se nějaký reportér.

„Tahle pakáž... úřady.“ Devlin zeširoka máchl rukou k detektivům. „Jimbo nikdy nedostal šanci. Už když byl malej, bylo jasné, že není normální, ale systém ho nikdy nepodržel. Na střídačku ho zavírali do blázince a zase pouštěli. Pouštěli ho, i když pořád dokolečka opakoval, že je nemocnej a že někoho zabije. Kdyby se o něj pořádně postarali, nic by se nestalo. Ty chuděry ženský by byly naživu.“

Heck si uvědomoval, že kamery a mikrofony pořád běží, a tak jen pokrčil rameny. „Nemám kvalifikaci na to, abych komentoval duševní zdraví pachatelů. Já je jenom chytám.“

„Jimbo má sakra kliku, že jste ho *jenom* chytil,“ odsekl Devlin. „Při tom pádu z motoriky se mohl zabít.“

„Nehody se stávají.“ Heck se nenápadně sunul k východu.

„Zmrde prolhanej!“ Devlin a jeho kohorta za ním vyrazili, došlo ke strkanici a uniformovaným policistům nezbylo než se vklínit do zástupu a protivníky oddělit.

„Nejhorší průšvih Jimmyho života byl, že potkal tebe!“ vyštěkl Heck, kterému na okamžik povolily nervy, a zapíchl prst směrem k Devlinovi. Znova se strhla mela. „Ty a ti tvoji kumpáni jste ho ještě hecovali!“

„Jasně, jen to hoď na nás – na ty jediný, kterejm na něm záleželo! Ty parchante prolhaná!“

„Měli by tě zatknout za maření výkonu spravedlnosti,“ vyjel Heck.

„A tebe za pokus o vraždu.“

„Kdyby se nám povedlo vystopovat ten telefonní hovor...“

„Jakej telefonní hovor? No? Jakej podělanej telefonní hovor?“

Heck sklapl, i když mu tváře žhnuly málem na bodu varu. Jowitt mu včas položil ruku na rameno a zarazil ho, aby neřekl něco, co by ho mrzelo. Tým Hoodových advokátů odváděl Devlina a jeho partu pryč a Heck zahlédl, jak se na něj ten obrýlený pitomec dementně, ale triumfálně šklebí, jako kdyby vyprovokovat policajta bylo samo o sobě vítězství – což pro jedince určité mentality samozřejmě je.

Probojoval se na pánský záchod a chrstl si do obličej studenou vodu, aby se uklidnil. Obvykle se nenechával vytočit ani nejsurovějšími a nejodpornějšími zločiny, které vyšetřoval, ale tenhle případ ho stresoval víc než jiné, hlavně proto, že se podobal martyriu, které mu v dospívání zničilo rodinu. Teď už o tom moc často nemluvil a stalo se to hrozně dávno, jenže některé rány se nehojí a hnisají pořád.

Obličej, který mu oplácel pohled ze zrcadla, vypadal na necelých čtyřicet let trochu moc opotřebovaně. Byl samá jizva a šrám, ale nebyl ošklivý; jak mu kdysi kdosi tvrdil, měl prý

v sobě „jistou přitažlivost drsného ragbyového hráče“. Ještě že mu zatím aspoň nešedivěly husté černé vlasy, i když to byl vlastně zázrak.

Heck si narovnal límeček, upravil kravatu a vyšel z pánských záchodů. Vytratil se z chaosu v hale postranním vchodem, zahnul kolem rohu soudní budovy k parkovišti – a strnul uprostřed kroku, protože uviděl, že se o jeho peugeot opírá superintendantka Gemma Piperová. Její akvamarínový mercedes třídy E parkoval hned vedle.

Obezřetně k ní vykročil a Gemma si založila paže na hrudi. „Chápu správně, že tím *telefonním hovorem* jsi myslel ten, který Hooda varoval, že po něm jde policie?“

„Ehm... jo,“ přítakal. „Sian Collierová ho přijala dvacet minut předtím, než jsem se tam dostal. Proto Hood zpanikařil, a když jsem se objevil, snažil se prásknout do bot.“

Kousla se do rtu, jako by o tom přemýšlela. Gemma Piperová byla Heckova nadřízená z oddělení sériových zločinců a snad nejhezčí policajtky, jakou kdy potkal. Zářivě modré oči, pravidelné výrazné rysy a proslulá neposlušná hříva zlatavých vlasů (momentálně vyčesaných nahoru, což se hodilo k elegantnímu šedému kalhotovému kostýmu) jí dodávaly modelkovský půvab, i když byla vyhlášená tvrdostí a rozhodností. Kvůli její prudké povaze jí ve Scotland Yardu přezdívali Lvice. A když zařvala, třáslý se ve všech odděleních žaluzie.

Momentálně si ale ani Gemma Piperová nebyla úplně jistá, jak s Heckem zacházet. Když oba ještě bývali začínajícími okřskovými detektivy, nějaký čas spolu chodili a i pak trávili většinu pracovního života bok po boku. Často se ale hádali kvůli dodržování pravidel. Loni na podzim mezi nimi došlo k bouřlivé roztržce, kvůli které Heck opustil oddělení sériových zločinců a nechal se přeložit na odlehlou policejní stanici v Jezerní oblasti. Na oddělení se na Gemmino naléhání vrátil až koncem roku, krátce poté, co v Jezerní oblasti společně vyřešili jeden případ.

Ale i když už několik měsíců zase patřili ke stejnému týmu, oba přemítali, jestli dokážou obnovit dřívější pracovní vztah.

„Připomeň mi, proč jsi nedokázal vystopovat ten hovor zpátky k Devlinovi,“ požádala.

Heck pokrčil rameny. „Volal z telefonu na jedno použití. A než se zeptáš: ano, sehnali jsme si povolení k domovní prohlídce a obrátili mu kvartýr naruby... ale nic jsme nenašli.“

„No... někdy se zadaří a někdy ne.“ To byla na Gemminu perfekcionista nátura nezvykle krotká reakce.

„Bylas vevnitř v hale?“ zeptal se jí. „Že jsem tě tam neviděl.“

„Poslouchala jsem v autě rádio. Přenášeli to živě.“

„Aha.“ Kysele se usklíbl. Vyznal se v Gemminých náladách líp než kdo jiný a bylo mu jasné, že ji vůbec netěší, že se celý národ stal svědkem jeho výbuchu. V minulosti zažila situace, kdy novináři práci oddělení zle poškodili, a tak byla na mediální obraz svého týmu extrémně citlivá – vyžadovala, aby její podřízení zachovávali pod tlakem klid a mlčení. Ale jak to tak vypadalo, jemu osobně byla teď ochotná dost tolerovat; cíleně se vyhýbala hádce.

„Nijak nám to neublíží,“ ujistil ji. „Hoodův obhájce oznámil, že zkoumají možnost odvolání. Myslím, že po tom Devlinově extempore se jim pořádně scvrkne manévrovací prostor. Vždyť nepřímo potvrdil Hoodovu vinu.“

„Bezmozek, co?“

„Jeden z mnoha.“

Heck si v duchu znova promítl události z haly a překvapeně si uvědomil, že pociťuje spíš sklíčenost než vztek. Ani po letech vyšetřování vražd nepřestával žasnout, že se kolem vrahů, násilníků a dalších nebezpečných zločinců sdružuje tolik lidí, kteří zuřivě hájí neobhajitelné jen proto, že obviněný je „jejich kámoš“, a zároveň jsou skálopevně přesvědčeni, že za řádění těch zrůd nenesou žádnou odpovědnost. Dokonce se to u všech ani nedalo svádet na tupost. Třeba Alan Devlin nebyl úplný pito-

mec; připravil Hoodovi příležitost, jak uprchnout policii, a zároveň se šikovně vmanévroval do postavení, kdy ho nebylo možné z ničeho obvinít.

„Není čeho se bát,“ řekla Gemma. „Dosáhl jsi toho hlavního. Víc jsme chtít nemohli.“

Heck si ji zkoumavě měřil. „Přijela jsi až z Londýna, jenom abys mi řekla tohle?“

„Ne. Přijela jsem ti koupit oběd.“

„Cože?“

Vytáhla z kapsy saka klíče od auta. „A pogratulovat ti. Věnoval jsi tomuhle případu spoustu času a vyplatilo se to.“

„Při vší úctě, madam, případům věnuju spoustu času vždycky.“

„Hecku... nabízím ti oběd, ne pasování na rytíře. A taky si chci o něčem popovídat. Tak nasedni do svého auta a pojed' za mnou. Rezervovala jsem stůl, ale nebudou nám ho držet věčně.“

5. KAPITOLA

„Včera večer jsme si telefonovali s Mattem Grintonem,“ oznámila Gemma nad svým salátem Caesar. „I když ještě nebylo jasné, jak dopadne soud, pěl na tebe samou chválu. Chválil tvoji – cituju – pracovní etiku, pozornost věnovanou detailům, schopnost uvažovat nekonvenčně, celkovou profesionalitu a především důvěru ve vlastní instinkty.“

Heck na moment přestal jíst kuřecí koláč s hranolky. Venkovskou restaurací se nesl tlumený hovor polední klientely, která dorazila na oběd. Do zimní zahrady v přístavku, kam je personál usadil, se vysokými prosklenými panely linulo letní slunce. Heck si lokl dietní koly. „Ten můj instinkt, že nám Alan Devlin lže, byl sázka padesát na padesát. Klidně to mohlo dopadnout naopak.“

„Ale nedopadlo. A v tom je celé kouzlo. Kdyby se Hood vypařil z Nottinghamu, bůhví, kam by se přesunul. Měli bychom na krku vraždy starých žen v nějakém jiném koutě země a museli bychom začínat znova od začátku.“

„Časem stejně budeme začínat od začátku s nějakým dalším případem. Světem se pořád potulují magoři s nepotlačitelným nutkáním zabíjet.“

Gemma ho pozorovala, jak jí. Od první chvíle ho podezírala, že se nottinghamského případu ochotně ujal kvůli dávným událostem, které souvisely s jeho mrtvým bratrem. Toma Heckenburga před mnoha lety neprávem obvinili z loupeží a brutálního týrání řady důchodců. Heck tehdy ještě chodil do školy. Toma sice později očistili, jenže už bylo pozdě; mezitím spáchal ve vězení sebevraždu. Hecka ta děsivá zkušenost přiměla dát se k policii – „někdo těm parchantům musí ukázat, jak tu práci dělat“, svěřil se jednou v opilosti Gemmě se svým motivem a od prvopočátku se tím řídil – a navíc kvůli tomu měl extrémní averzi vůči násilníkům, kteří se zaměřovali na staré bezbranné lidi. Nikdy ale při vyšetřování podobných zločinů neztrácel sebekontrolu. Byl pochopitelně nevypočitatelný samorost, kdykoli schopný utrhnout se ze řetězu, jak o něm prohlašovali v jeho domovském Lancashiru. Podle Gemmina názoru ale právě jeho spontánnost představovala přidanou hodnotu, která mnoha jejím detektivům chyběla. Navíc byl pečlivý a důkladný, a co bylo ze všeho nejdůležitější, vykazoval výsledky.

„Když se to vezme kolem a kolem,“ řekla, „našemu oddělení se poslední dobou daří. Tenhle případ je třešinka na dortu. Už dvě televizní společnosti, z toho jedna americká, se dožadovaly, že o nás chtějí natočit autentický dokument. Joe Wullerton je odmítl.“

„To je dobře,“ prohlásil Heck.

„Odmítl je dočasně.“

„Ale...“

„Momentálně si na nás nikdo kudlu nebrousí, Hecku, ale nemůžeme vědět, kdy nám zase přiškrtí finance. V příslušných kruzích by nám trocha pozitivní publicity gratis rozhodně neuškodila.“

„Ani kdyby byla až moc autentická?“

„To by nebyla. Tvoje vylomeniny bych udržela mimo záběr kamer.“

Pousmál se a dojedl posledních pár soust.

„Říkám to, aby tě náhodou nenapadlo, že jsi hrdina dne,“ dodala.

„Jak by mohlo?“

„S Vrahem babiček jsi odvedl parádní výkon, ale vždyť víš... práce je práce. Odměnu nečekej, až na tenhleten oběd.“ Zatvářila se rozpačitě. „Ber ho jako moje drobné poděkování. Aby sis nepřipadal úplně nedoceněný.“

Odstrčil prázdný talíř s příborem. „Dobrý kus žvance je lepší než zbytečné povýšení.“

„Většinou poldů se povýšení zbytečné nezdá,“ opáčila. „Chceš snad říct, že bys ho ani teď nebral, kdyby se ti nabízel?“

Pokrčil rameny. „Nevěděl bych, co si s vlastním kanclem počít. A dřepět celý den za stolem by mě nudilo, i kdyby byl hyperluxusní. Ale zvýšení platu bych si líbit dal.“

„Platy máme momentálně zmrazené všichni, Hecku – to moc dobře víš.“

„V tom případě se spokojím s obědem zadarmo.“

„To je to nejmenší, co pro tebe můžu udělat,“ řekla. „Zvlášť když bych od tebe potřebovala laskavost.“

Sehrál šokovaný výraz. „Že by postranní úmysly?“

„Zajímal by mě tvůj názor na jednu věc.“

„Jelikož odpoledne nepoběžím rozjásaně do banky, tak mi asi nezbývá než sedět a poslouchat.“

„Jde o vyšetřování jedné nehody.“

Heck povytáhl obočí. „Na nehodách naše oddělení obvykle nedělá.“

„To bych tak úplně netvrdila.“ Gemma si otřela ubrouskem pusy. „Ale v podstatě máš pravdu. Tahle bude první a jen se na ni zběžně mrkneme. Víš, že moje máma je členkou golfového klubu v Surrey?“

Heck se uculil. „Takže vlastně půjde o službičku tvojí mámě?“

Gemma lehce zrudla. „Nejen to. Může se z toho vyklubat případ pro nás. A kdyby ano, jsi ten pravý, kdo to zjistí. Teda podle mámina názoru.“

Teď už se Heck neubráníl úsměvu od ucha k uchu. Gemmina matka Mel Piperová byla pozoruhodně přitažlivá a velmi sympatická dáma, které táhlo na šedesát – dceřina starší verze, jen ne tak sršatá. Těžce nesla, že se Heck s Gemmou rozešli, když jim nebylo ještě ani třicet. „Dožadovala se konkrétně mě?“ zeptal se.

„Víš přece, jak tě má ráda. I když nechápu proč.“

„Fajn, tak pokračuj. Co ten golfový klub?“

„Nachází se u Reigate. A popravdě řečeno, je hrozně snobský. Mámu přijali jen proto, že je předsedkyní místního Ženského institutu. A jeden další člen, bohatý místní podnikatel Harold Lansing, podle všeho zahynul při dopravní nehodě před svým domem.“

„Znali se s tvojí mámou dobře?“ zeptal se Heck.

„Celkem ano, ale ne natolik, aby kvůli němu smutnila. Spíš jí vrtá hlavou, jak umřel. Při vyjíždění na hlavní silnici do něj naboural nějaký zpovykáný fracek v porsche – kluk jménem Dean Torbert, sice mu bylo teprve devatenáct, ale už měl na kontě šest dopravních přestupků. Než se stihneš zeptat, zabil se při té nehodě taky. Byla to šeredná srážka ve vysoké rychlosti. První divná věc je, že Lansing byl podle mámy vyloženě opatrný řidič. Na strom naproti výjezdu od domu si dokonce nechal namontovat dopravní zrcadlo, aby si mohl kontrolovat, že po hlavní silnici nic nejede. Prý díky němu dobře viděl na obě strany. Hodně přes sto metrů.“

„Nemohla to být sebevražda?“

„Nenechal žádný vzkaz na rozloučenou. A nikdo z jeho známých neví, že by měl nějaké vážné osobní problémy.“

„Jak to vyhodnotila surreyská dopravní policie?“

„Jako dopravní nehodu se smrtelnými následky. Žádní svědkové, žádné důkazy, které by naznačovaly přítomnost třetí oso-